ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai Love Series
Medico X ครอสส์กับแฟน(เพื่อน)

may112 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2172-9

ภาพประกอบ ศิริวาภา พุทธเสน (Raemin)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ศิริวาภา พุทธเสน (Raemin)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

พี่ชายฉันหนาววว~ สวัสดีค่านักอ่านที่น่ารักทุกคนนน ช่วงนี้อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย มยองนังก็เลยรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ เหมือนจะไม่สบายยังไงก็ไม่รู้ สงสัยต้องหาคุณหมอหล่อๆ มากอดให้หายหนาว เอ๊ย! มารักษาอาการไข้ให้สักหน่อยแล้วล่ะค่ะ และแน่นอนว่าคุณหมอที่มยองนังเล็งไว้ก็ต้องเป็นหนุ่มนักศึกษาแพทย์กลุ่ม Medico ของ may112 นั่นเองงง >O<

กลับมาคราวนี้ไม่ได้มีแค่หนึ่ง เพราะใน 'Medico X ครอสส์กับแฟน(เพื่อน)' หนีบนักศึกษาแพทย์สุดฮอตมาถึงสองคนเลยล่ะค่ะ หลังจากที่ 'จุ๊บ' ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ และชีวิตกำลังไปได้สวย แต่เมื่อ 'ครอสส์' ปรากฏตัวขึ้นในฐานะเพื่อนของ 'กราฟ' คุณแฟนที่น่ารักของจุ๊บ ก็ทำเอากราฟชีวิตที่กำลังพุ่งสวยๆ ปั่นป่วนไปหมด ดูเหมือนว่าเธอกับครอสส์จะเคยมีอดีตกันมาก่อน ติดตรงที่เธอจำอะไรไม่ได้เลยนี่สิ! เรื่องราวของสองว่าที่คุณหมอกับหนึ่งสาวขี้อ้อนสุดน่ารักจะลงเอยอย่างไร พลิกหน้ากระดาษไปเอาใจช่วยพวกเขากันเลยดีกว่าค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

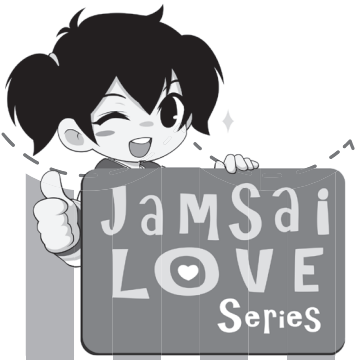

รู้จัก
นักเขียน

ตอนจะเริ่มเขียนนิยายเล่มนี้ อุตส่าห์คิดในใจว่าสบายล่ะ ไม่ต้องไปสัมภาษณ์คุณหมอเหมือนคราวก่อน แต่พอเขียนไปได้สักพัก...ตั้งแต่ 50% ของเรื่องขึ้นไปก็รู้สึกว่าโอ๊ยยย อะไรจะทรมานอย่างนี้ ไม่มีตอนไหนเขียนง่ายเลย ฮือๆๆ คือเต็มไปด้วยเรื่องราวและอารมณ์ทุกบรรทัด เหมือนเมทำนิยาย 2 เรื่องพร้อมๆ กัน พากเพียรเชื่อมอดีตที่วุ่นวายเข้ากับปัจจุบันที่ยุ่งเหยิง ไหนจะดีเทลจิปาถะที่ต้องตามเก็บกวาดให้ครบอีก บอกตรงๆ ว่าเหนื่อยมาก รากเลือดดด ตอนเขียนก็เอาแต่บ่นครวญครางอยู่ในใจว่าจบสักทีๆๆ (แต่นิยายก็ยังไม่ยอมให้จบ ผ่ามมม!) ทำไมมันต้องยากขนาดนี้ด้วยนะ สรุปว่า...อ่านกันเถอะค่ะ (ฮา!) นักเขียนตั้งใจมาก รับผิดชอบมากกก และคิดว่าเรื่องนี้คงไม่ทำให้ผิดหวังแน่ๆ ค่า ^^

May112
Facebook : May112
Twitter : @tanzmays
Website : www.may112.com

คุยกับ
นักวาด

สวัสดีค่า เรเองค่า ^o^ ตอนที่ทำงานเล่มนี้อยู่เป็นช่วงที่ฝนตกบ่อยมาก อะไรกัน นี่มันหน้าอะไรกันแน่ จะเข้าหน้าร้อนแล้วไม่ใช่เรอะ อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ จนบางทีก็รู้สึกหงุดหงิดและจามบ่อยมากๆ เลยค่ะ

เพื่อนๆ ก็อย่าลืมรักษาสุขภาพกันนะค้าา ไม่งั้นจะเป็นหวัดกันได้

- เร -

The 'Medico (s)' are educated students
in the medical profession...
They are exceptional, really rare, alluring and swag.
They are on the top and they know it. ❤

Medico (s) คือกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการศึกษา
เกี่ยวกับศาสตร์ทางการแพทย์
เป็นพวกพิเศษสุดยอด หาตัวจับยาก เสน่ห์แรง และมีสไตล์
พวกเขาน่ะโคตรเจ๋ง แล้วก็รู้ด้วยนะว่าตัวเองน่ะเจ๋งโคตร ❤

บทนำ

สถานีสยาม

ฉันโดดลงจากรถไฟฟ้าเมื่อประตูเปิด ระหว่างเดินผ่านตรงไหนก็ตามที่พอจะส่องเห็นเงาตัวเองได้ ฉันก็จะแอบชำเลืองมองตลอด ไม่มีอะไรประหลาดหรือแปลกปลอมทั้งนั้น โอเค! สวยอะไรเบอร์นี้เนี่ยยยย ไม่แปลกที่แฟนจะรักจะหลง (ฉันอนุญาตให้อ้วก ขนาดฉันยังคลื่นไส้ตัวเองเลย เหอๆ) เอาเหอะ ฉันกำลังจะไปพบคุณแฟนที่น่ารักที่สุดในโลก! แค่คิดถึงเขาฉันก็อารมณ์ดี ข้าวไม่ต้องกิน น้ำไม่ต้องดื่มละ เพราะมันอิ่มไปทั้งอกทั้งใจแล้วน่ะสิ ฮ่าๆ ก็แหม...การมีแฟนหล่อ น่ารัก นิสัยดีเนี่ย คือความโชคดีที่สุดในชีวิตซะนี่น้อยอย่างเราๆ แล้วใช่ป่ะ เท่านั้นยังไม่พอค่ะ ฉันยังโชคดีสองต่อได้เป็นแฟนกับผู้ชายที่มีอนาคตสดใส ทำงานมีเกียรติ และยังเป็นงานที่น่าภาคภูมิใจมากอีกต่างหาก แถ่นแทนแท้นนน...คุณแฟนฉันเป็นนักศึกษาแพทย์ค่ะ! (น่าจะพอออวดได้เนอะ ใช่มั้ย)

ปกติฉันไม่ต้องสวยหยาดเยิ้ม ไม่ต้องเช็กสภาพหน้าทุกห้านาทีเพื่อมาเจอ 'กราฟ' หรอก แต่เผอิญวันนี้ฉันไม่ได้เจอแค่กราฟน่ะสิ แต่กำลังจะไปเจอแก๊งนักศึกษาแพทย์ทั้งโขยงเลยจ้า! โอ๊ยยย ตื่นเต้นๆ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันจะได้เจอเพื่อนที่มหา'ลัยของกราฟ วันนี้พวกเขานัดกันไปเลี้ยงฉลอง

8

สอบมิดเทอมเสร็จ ใครมีแฟนก็ให้หนีบแฟนมาด้วย เพราะร้านชาบูมีโปรโมชั่น มา 10 จ่าย 7 เลยต้องกวาดต้อนกันมาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ วะฮ่าๆๆ! เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้คุณแฟนต้องขายหน้าว่าหลงมาคบผีญี่ปุ่นได้ยังไง วันนี้ฉันก็เลยต้องสวยตั้งแต่หัวจรดหาง มั่นใจทุกท่วงท่าเงี้ยแหละ

กึก

"เอ๊ะ..."

ฉันอุทานด้วยความตกใจนิดหน่อยเพราะจู่ๆ ก็ถูกใครไม่รู้คว้าแขนเอาไว้ พอเหลียวกลับไปมองก็พบกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาดูอายุไม่ห่างจากฉันเท่าไหร่ ดวงตาสีน้ำตาลเฉดอ่อนคู่นั้นกำลังจ้องมาด้วยความรู้สึกอันหลากหลาย มีทั้งความปีติยินดี ตกใจ เสียใจ ห่วงหา และคิดถึง ทั้งหมดคล้ายกำลังโอบล้อม...ไม่สิ เหมือนความรู้สึกพวกนี้กำลังคุกคามฉันอยู่มากกว่า! สายตาของผู้ชายคนนี้ทำให้ฉันอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก...รู้สึกอยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ ไปไหนก็ได้ให้พ้นจากสายตาของผู้ชายคนนี้สักที...

"เอ่อ...มีอะไรหรือเปล่าคะ"

ฉันตัดสินใจเอ่ยถาม ถ้าไม่ติดว่าเขาดูไม่เหมือนพวกโรคจิต ฉันคงจะกรี๊ดลั่นสยามไปแล้ว อันที่จริงเขาดูหน้าตาดียังกับดาราวัยรุ่นในซีรี่ส์ ตัวสูงปรี๊ด มีเค้าโครงเหมือนฝรั่งด้วย เขาควรไปรันเวย์มากกว่ามายืนจับมือถือแขนผีญี่ปุ่นอย่างฉันมั้ย ต้องมีอะไรทำให้เขาเข้าใจผิดแน่ๆ

"..."

"คุณ?"

เขาไม่ตอบแต่แรงบีบที่แขนกลับมากขึ้นจนฉันเริ่มรู้สึกเจ็บ อะไรเนี่ย!

"เอ่อ คุณ...รบกวนช่วยปล่อยแขนเราด้วยค่ะ!"

ฉันบอกเสียงเข้มขึ้น สะบัดแขนออกแต่คนตรงหน้าก็ยังไม่ยอมปล่อย สายตาของเขายิ่งมองก็ยิ่งเคร่งเครียด มีกระแสความไม่พอใจอย่างยิ่งยวดเพิ่มเข้ามาอีกต่างหาก แต่คนที่ไม่พอใจควรจะเป็นฉันมากกว่าป่ะ! จู่ๆ ก็โดนใครไม่รู้คว้าแขนเอาไว้ แถมยังบีบจนกระดูกแทบแตกแล้วเนี่ย

"คุณจะทำอะไรเนี่ย ปล่อยแขนเรานะ!"

ฉันเริ่มส่งเสียงอย่างไม่ค่อยพอใจ แต่ก็ไม่กล้าร้องดังมากเพราะอายคน บอกใครใครจะเชื่อมั้ยว่าผู้ชายรูปร่างหน้าตาดีขนาดนี้กำลังทำเหมือนจะฉุด (?) ฉันกลางวันแสกๆ นี่ฉันควรจะเริ่มกลัวได้แล้วใช่มั้ย หรือวันนี้ฉันสวยมากถึงขนาดมีคนมาคว้าแขน ยืนจ้องตาไม่กะพริบอย่างเงี้ย

"เธอ..."

นั่นเป็นคำแรกที่เขาเปล่งเสียงออกมา ในดวงตาของเขาแสดงความกังวล สับสน มองฉันคล้ายไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น...แต่ไอ้เกิดอะไรขึ้นที่ว่านี้มันอะไรล่ะ ฉันต่างหากที่ควรจะมองเขาว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น

ตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นทอดมองมาอย่างผิดหวังอีกครั้ง ทั้งเศร้าและเหนื่อยล้า ฉันสบตาเขาหมายจะตะโกนว่าให้เขาปล่อยมือสักที แต่กลับพบว่าตัวเองพูดอะไรไม่ออก คำพูดถูกกลืนหายลงไปในปาก หัวใจคล้ายค่อยๆ หลุดเลือนหายเมื่อได้สบตาสีน้ำตาลอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

สัญชาตญาณลึกๆ ของฉันเอาแต่กรีดร้องให้ถอยห่างจากคนคนนี้

อย่าอยู่ใกล้เขา อย่ามองหน้าเขา อย่าไปยุ่งกับเขา...

"เธอไม่รู้เหรอว่าฉันเป็นใคร"

เขาถามด้วยสีหน้าเจ็บปวดระคนโกรธเกรี้ยว แรงบีบที่แขนก็เริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ

"ฉัน...ฉันจะไปรู้ได้ยังไง!"

ฉันตอบด้วยใบหน้าเหยเก เจ็บแขนจนแทบทนไม่ไหว แต่พอพยายามดึงแขนตัวเองกลับ ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ยอมปล่อย นี่มันชักจะยังไงแล้วนะ!

"เธอไม่รู้จริงๆ เหรอ!" เขาถามเสียงเข้มพลางดึงฉันเข้าไปใกล้มากขึ้น

"ฉันไม่รู้!!"

เขายังคงบีบแขนฉันแน่น ฉันสบตาของอีกฝ่ายที่จ้องมาอย่างไม่กะพริบ เราใกล้กันเสียจนฉันเห็นม่านตาเขาขยายกว้าง ช่วงวินาทีสั้นๆ อันเงียบงันนั้น มีบางสิ่งถ่ายทอดผ่านดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น น้ำตา... น้ำตาที่ไม่รู้มาจากไหนก็เอ่อล้นออกมา กระทั่งมันไหลตกกระทบลงบนหน้าฉันจึงสำนึกได้ว่าตัวเองกำลังร้องไห้อยู่

10

ฉันร้องไห้ทำไมกันนะ...

เมื่อเห็นน้ำตาของฉัน อีกฝ่ายกลับมีสีหน้าตกใจ ผู้ชายคนนั้นรีบปล่อยมือทันที เขาก้มมองไปที่แขนฉัน พอเห็นรอยแดงจากการถูกบีบก็ทำหน้าเหมือนเสียใจมาก ยิ่งเห็นฉันร้องไห้เขาก็ยิ่งรู้สึกผิด แต่ฉันไม่ได้เจ็บแขนมากขนาดต้องร้องไห้ ฉัน...ฉัน...ให้ตาย ถ้าไม่ใช่แบบนั้นแล้วฉันร้องไห้ทำไม

น้ำตานี่คืออะไรนะ...

"อย่า!"

ฉันร้องเสียงหลงเมื่อเห็นว่าเขายื่นมือจะเช็ดน้ำตาให้ มืออีกฝ่ายชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ก่อนจะตกลงไปอยู่ข้างลำตัวเจ้าของ

"อย่ามายุ่งกับฉัน"

นั่นคือประโยคที่ฉันเค้นออกมาในสถานการณ์กระอักกระอ่วนนี้ อีกฝ่ายก็ถอยออกไปหนึ่งก้าวราวกับจะบอกว่าเขาไม่คิดจะตอแยอะไรอีก นั่นทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เขามองฉันคล้ายกำลังสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าก่อนจะมาหยุดที่กระเป๋าเป้ที่ฉันสะพายอยู่ มันไม่ใช่ของราคาแพงอะไร เป็นเป้ธรรมดาที่ห้อยพวงกุญแจมหาวิทยาลัยกับเข็มกลัดคณะ 'เด็กมนุษย์' เท่านั้น ตอนนั้นเองที่รอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นบนหน้าอีกฝ่าย ดวงตาคู่นั้นทอประกายเจิดจ้า ประหนึ่งคนป่วยใกล้ตายที่ได้ยินว่ายังมีหนทางรอดอยู่ หัวใจฉันพลันกระตุกอย่างแรงด้วยรอยยิ้มน้อยๆ นั้น ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นความเจ็บหรือเป็นความสุขกันแน่

"..."

"..."

ฉันไม่พูดอะไรอีก อันที่จริงก็ไม่รู้จะพูดอะไร ไหนๆ เขาก็ปล่อยแขนแล้ว ฉันก็อยากไปให้พ้นๆ เขาสักที เมื่อปาดน้ำตาที่ยังรื้นอยู่ออกฉันก็สะบัดตัวรีบเดินไปอีกทาง แต่กลับได้ยินเสียงทุ้มลอยตามมาอยู่ไกลๆ กับเสียงจอแจของผู้คน

"แล้วเจอกันนะ...จุ๊บ"

ฉันหยุดเท้า หันกลับไปมองผู้ชายคนนั้นด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

พรั่นพรึง นั่นมันชื่อฉัน! เขาเพิ่งโพล่งชื่อเล่นฉันออกมางั้นเหรอ ทว่าเมื่อหันกลับมา เขาก็ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว ทิ้งให้ฉันยืนมึน อึ้ง งง สงสัยว่าเขารู้จักชื่อเล่นฉันได้ยังไง เราไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน...เขาเป็นใครกันแน่

หรือฉันแค่หูฝาดได้ยินเขาเรียกชื่อตัวเอง?

12

1

Girlfriend of friends
แฟนเพื่อน

ฉันมาถึงร้านชาบูตามที่กราฟบอก พอไปถึงก็เห็นกลุ่มวัยรุ่นกำลังยืนคุยกันอยู่เต็มหน้าร้านซึ่งกราฟก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย พอเขาเหลือบเห็นฉันก็ส่งยิ้ม รีบเดินเข้ามาหาทันที จากนั้นก็แนะนำให้รู้จักกับเพื่อนๆ ของเขา แต่ฉันไม่มีแก่ใจจะจดจำอะไรใครทั้งนั้น คล้ายกับว่าการถูกผู้ชายฉุดแขนกลางสถานีรถไฟฟ้าเมื่อสักครึ่งชั่วโมงที่แล้วได้สูบเอาพลังงานชีวิตไปจนหมดสิ้น ฉันรู้สึกห่อเหี่ยว เหนื่อย เพลีย ทั้งๆ ที่ควรจะกระดี๊กระด๊าดีใจที่กราฟพามาเปิดตัวกับเพื่อนอย่างเป็นทางการแบบนี้

"จุ๊บ เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมดูเหนื่อยๆ ไม่สบายเหรอ"

กราฟคงสังเกตได้ เขาถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยพลางยื่นมือมาทาบที่หน้าผากฉัน

"ตัวก็ไม่ร้อนนี่"

"ก็ใครบอกว่าตัวร้อนเล่า เราไม่ได้เป็นอะไรหรอก สงสัยหมดแรงหิวข้าวมากอ่ะมั้ง" ฉันว่า

ใจจริงก็อยากจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กราฟฟัง แต่คิดว่าเล่าไปก็มีแต่จะทำให้เขาเป็นห่วงเปล่าๆ ยังไงฉันก็คงไม่เจอผู้ชายคนนั้นอีกอยู่แล้วล่ะ ไม่น่าจะได้เจอ...ใช่! มันต้องเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว ระหว่างทางมาที่นี่ฉันคิดวนเวียนหาคำตอบว่าเพราะอะไร ทำไม ยังไง เกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นไม่หยุด แล้วก็ตกลงใจจะเชื่อว่าเขาอาจจะคว้าแขนคนผิดตั้งแต่แรกหรือเปล่า คงนึกว่าฉันคือคนรู้จัก แต่พอมองไปมองมาถึงได้รู้ว่าไม่ใช่ พอไม่ใช่แล้วเขาก็คงงง สับสน มึน โกรธ เลยเผลอบีบแขนฉันซะระบมเลย เฮอะ! ไม่รู้ว่าผู้ชายคนนั้นมีความหลังอะไรกับผู้หญิงที่เขาคิดว่าเป็นฉันกันแน่ แต่ท่าทางจะเป็นความรักความแค้นแบบซึมลึกถึงวิญญาณเลยล่ะมั้ง เอาเถอะ...ไม่ว่าจะรักหรือจะชัง ขออย่างเดียวอย่ามาลงผิดคนอีกก็แล้วกัน ส่วนที่ได้ยินว่าเขาเรียกชื่อ...นั่นก็อาจจะแค่หูฝาด ฉันไม่ได้เห็นเขาเรียกชื่อฉันกับปากสักหน่อย พอหันไปก็ไม่อยู่เหลือแต่อากาศ ฉันคงหูฝาดไปเอง

"เฮ้ยๆๆ ฝั่งผู้หญิงเค้าบอกว่าหิวแล้ว เข้าไปเลยก็ได้มั้ง ขาดอีกไม่กี่คน ให้ไอ้พวกเต่าคลานที่ยังมาไม่ถึงตามเข้าไปทีหลังก็ได้"

ผู้ชายสูงโปร่งท่าทางกวนอเวจีตะโกนขึ้นเมื่อได้ยินฉันบ่นว่าหิวข้าวกับกราฟ นั่นทำเอาฉันอายนิดหน่อย แลดูเป็นเพียงคนเดียวที่หิวโหยจนทนรอคนอื่นไม่ไหว

"ขาดไอ้ครอสส์ ไอ้อัพแค่สองคนเองนี่ งั้นพวกเราเข้าเลยเหอะ ไม่ต้องรอแม่งละ อืดอาดฉิบหาย"

โอ๊ะ...ฉันพยายามซ่อนสีหน้าประหลาดใจเอาไว้ เมื่อพบว่าคนที่เพิ่งพูดประโยคนี้หน้าตาเหมือนกับคนที่ตะโกนบอกว่าฉันหิวแล้วเปี๊ยบเลย อ๊ะ! ฉันนึกขึ้นได้ว่ากราฟเคยเล่าให้ฟังว่าที่คณะแพทย์ฯ มีแฝดชายอยู่คู่หนึ่งหน้าตาเหมือนกันยังกับแกะ ซนเป็นลิง ร้ายกาจจนได้ฉายาว่า 'แฝดนรก' ซึ่งสองคนนี้คงจะเป็นแฝดนรกที่ว่านั่นแหงๆ รู้สึกจะชื่อเวย์กับวาหรือยังไงนี่ล่ะ อืม ได้เห็นตัวเป็นๆ ครั้งแรกอย่างนี้ ขนาดไม่ได้รู้จักมักจี่ก็ยังรู้สึกได้เลยว่าฉายานั้นช่างเหมาะสมกับพวกเขาเสียนี่กระไร

"ยังเข้าไม่ได้ๆ เค้าจัดโต๊ะอยู่ รอก่อนๆๆ" มีคนร้องท้วงขึ้นมาก่อนที่ทุกคนจะแห่เข้าไปในร้าน

"แต่แฟนไอ้กราฟรอไม่ได้เว้ย! เค้าบอกหิวมากกกก"

เอิ่ม...ฉันไม่รู้จะทำหน้ายังไง ได้แต่ร้องอยู่ในใจว่าตูไปพูดตอนไหนฟะ!

"เลิกกวนประสาทชาวบ้านได้แล้ววา อย่าทำให้เค้าไม่อยากมาร่วมวงด้วยได้มั้ย เดี๋ยวปั๊ด! เอ่อ...แฟนกราฟใช่มั้ย น่ารักจังเลยยย ชื่ออะไรนะลูกป้าลืม"

สาวหน้าใสท่าทางร่าเริงใจดีขยับเข้ามาทักทายฉัน เธอไม่ได้แก่ขนาดจะเป็นป้าคนได้ เอาจริงๆ ฉันว่าเธอน่าจะรุ่นเดียวกับฉันด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนทุกคนจะเรียกเธอว่า 'ป้าเอย' กันถ้วนหน้า ก็แปลว่าเธออาจจะอายุมากกว่าทุกคนตรงนี้ล่ะมั้ง

"หนูชื่อจุ๊บค่ะ" ฉันบอก

"โอ๊ยยย ขนาดชื่อเล่นก็ยังน่ารักกกก กราฟนี่เข้าใจหาแฟนนะ"

ประโยคนี้เธอเหมือนหันไปพูดกับกราฟมากกว่า เขาหัวเราะลั่นคล้ายถูกใจกับคำพูดนี้ (ฉันเลยพลอยปลื้มไปด้วย เพราะฉันน่ารักไง ฮี่ๆ) ก่อนจะแนะนำผู้หญิงตรงหน้าให้ฉันรู้จักบ้าง

"นี่คือป้าเอย พี่เค้าเคยเรียนแพทย์แต่ย้ายไปเรียนภาษาแทนละ ป้าเอยเป็นแฟนกับไอ้นู่นน่ะ...เยล ที่เราเคยบอกจุ๊บว่ามันเป็นจีเนียสของคณะเราอ่ะ"

"อ้อ..."

ฉันมองไปที่ผู้ชายชื่อเยล (คนที่บอกให้รอก่อน ร้านกำลังจัดโต๊ะนั่นล่ะ) ซึ่งกำลังคุยอะไรกับคู่แฝดนรกและกำลังหัวเราะก๊ากๆ กันยกใหญ่ โหนั่นเหรออัจฉริยะที่สอบเข้ามาด้วยคะแนนอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัย ตอนแรกฉันนึกว่าจะเป็นเด็กเนิร์ดแบบใส่แว่นหนาๆ แต่งตัวเชยๆ ที่ไหนได้...นี่มันโอป้าจากซีรี่ส์เกาหลีชัดๆ

"ฝากจุ๊บด้วยนะครับป้าเอย แฟนผมมาใหม่ ยังไม่ค่อยรู้จักใคร"

"จ้าาา~ มีความห่วงใย ใสๆ กุ๊งกิ๊งเหลือเกิ๊นนน น่าหมั่นไส้เนอะ"

"โอ๊ยยย คู่ผมไม่เท่าคู่ป้าเอยกับไอ้เยลหรอก ผมจำได้นะว่าใครไม่รู้งอนไอ้เยลจนมันต้องเดินตามง้อตามขอโทษอยู่เป็นเดือน น่าสงสารโคตรๆ จนทุกวันนี้ป้าเอยสั่งอะไรมันก็ยอมทำให้หมดทุกอย่าง ขัดใจไม่เคยมี โฮะๆ"

กราฟพูดแหย่คืน ฉันฟังแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้ ต่อมเผือกทำงานเลยอ่ะ! อยากรู้ว่าคู่นี้เค้าอะไรยังไง เริ่มคบกันตอนไหน เป็นแฟนกันได้ยังไงหนอ...เพราะเยลดูแบบนี้เหมือนคนนิ่งๆ ถ้ากราฟไม่บอก ฉันคงคิดว่าป้าเอยจะต้องเป็นคนจีบเยลแบบคอยตามง้อตามเอาใจตลอดแน่ๆ แต่กลับกันซะงั้นแฮะ! คิดภาพไม่ออกเลยว่าพวกจีเนียสนี่เขาตามง้อสาวเป็นด้วยเหรอ นึกว่าจะหยิ่งๆ อีโก้สูงซะอีก

"โอ๊ยยย มันผ่านมานานแล้วจ้า หมดโปรฯ ไปแล้วเรียบร้อย ทุกวันนี้เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมากกว่า เดี๋ยวนี้ใช้ให้ทำอะไรแต่ละอย่างต้องพูดจนปากเปียกปากแฉะ"

"แต่ก็เห็นมันทำให้ทุกที"

"เอ๊ะ นี่นายว่างมากจนมีเวลามานั่งสังเกตชาวบ้านชาวช่องขนาดนี้เลยเหรอกราฟ!"

ป้าเอยว่าพลางแกล้งทำหน้าสงสัยอย่างหนัก กราฟหัวเราะใหญ่

"เอ่อ เราเหมือนเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า"

คราวนี้เป็นเด็กผู้หญิงฝรั่ง...ไม่สิ น่าจะลูกครึ่งมากกว่าเพราะโครงหน้าของเธอมีความละมุนแบบสาวเอเชียอยู่ด้วย พอเห็นเธอ ฉันก็รู้สึกเอ็นดูทันที อาจจะด้วยความที่เธอตัวเล็ก ท่าทางบอบบาง ผิวขาวๆ แถมผมยังหยักศกเป็นลอนอีกต่างหาก นี่มันตุ๊กตาบาร์บี้ชัดๆ เลยนะเนี่ย

"อืม ไม่นะ..." ฉันส่ายหน้านิดหน่อย ถ้าฉันเคยเจอผู้หญิงคนนี้จริงๆ ฉันไม่มีทางลืมเธอได้แน่นอน ก็ออกจะน่ารักน่าเอ็นดูปานนี้

"งั้นไม่เป็นไรจ้ะ เราชื่อแพนเจียนะ ยินดีที่ได้รู้จักน้า"

โอย แค่ชื่อนางก็อลังการงานดาวล้านดวงไปแล้ว เทียบกับฉันที่ชื่อจุ๊บนี่มันอย่างกับนายกับบ่าวชัดๆ

"ดีจ้ะแพนเจีย เราชื่อจุ๊บนะ"

"แพนเจียเป็นแฟนเจ้าเซย์ คนที่ยืนหล่อๆ อยู่นู่นน่ะ" ป้าเอยบอกพลางชี้ไปที่ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาแบบลูกครึ่งที่กำลังยืนคุยกับเยล กราฟและคู่แฝดเวย์วา มองแล้วก็รู้สึกว่าสองคนนี้ช่างเหมาะสมกันชะมัด ลูกครึ่งกับลูกครึ่ง หญิงสวยชายหล่ออะไรเทือกนั้น เดินไปไหนด้วยกัน

น่าจะเรียกสายตาจากชาวบ้านชาวช่องน่าดู

"ป้าเอย หนูรู้ละ! เราชวนจุ๊บมาเข้ากลุ่มแม่บ้านดีมั้ยคะ"

"เออก็ดีนะ เอาจุ๊บเข้ามาอยู่ด้วยดีกว่า เราก็เม้าท์กันสองคนในกรุ๊ปมาตั้งนานละ ไม่ต่างอะไรกับห้องคุยส่วนตัวเลย ฮ่าๆๆ"

"เอ่อ ห้องกรุ๊ปอะไรเหรอคะ"

"ห้องแม่บ้านหมอน่ะจ้ะ เอาไว้ปรึกษาและร่วมกันต่อต้านผู้ชายเผด็จการ!" แพนเจียตอบด้วยน้ำเสียงขึงขังขึ้นเล็กน้อย ประหนึ่งว่าเธอเคยถูกใครสักคนกดขี่ข่มเหงมานานยังงั้นล่ะ เดาว่าแฟนเธอคงจะหวงน่าดูก็จะไม่หวงได้ไง...เจ้าตัวก็ช่างดูบอบบางซะเหลือเกิน คือเธอดูเป็นประเภทแบบถ้าปล่อยทิ้งไว้กับลูกโป่งก็มีสิทธิ์จะลอยขึ้นฟ้าไปพร้อมๆ กับลูกโป่งนั่นล่ะ ตัวเธอเล็กมากจริงๆ เล็กเสียจนฉันเหมือนช้างน้ำเมื่อยืนอยู่ข้างๆ

"งั้นเดี๋ยวป้าแอดไลน์แล้วลากจุ๊บเข้ามาในกรุ๊ปเลยนะ"

ฉันพยักหน้าตอบตกลงด้วยความเต็มใจ แม้ว่าฉันจะไม่เคยถูกกราฟบังคับขู่เข็ญหรือต้องเผชิญกับความเผด็จการอะไรเทือกนั้น (ก็บอกแล้วว่าคุณแฟนฉันน่ารักที่สุดในโลก ตามใจตลอดอ่ะ โฮะๆ) แต่ก็ถือซะว่าได้เพื่อนใหม่ มีอะไรก็จะได้เม้าท์มอยอัพเดตกันตามประสาผู้หญิงถึงผู้หญิง

"อ้าว! ไอ้ครอสส์มาแล้วนั่นไง มาพร้อมไอ้อัพเลย"

ฉันเหลียวไปมองตามเสียงที่โพล่งขึ้นอย่างช่วยไม่ได้...แล้วก็ต้องอ้าปากค้างทันทีที่ได้เห็นร่างสูงๆ กับดวงตาสีน้ำตาลเฉดอ่อนที่สุดนั้นอีกครั้ง! ชั่วขณะหนึ่งฉันเหมือนลืมว่าหายใจต้องทำยังไง เป็นเขา เป็นผู้ชายคนนั้น! เป็นเขาจริงๆ ด้วย

ทำไมเขาถึงมาอยู่ตรงนี้! ได้โปรดอย่าบอกนะว่าเขาคือเพื่อนในคณะแพทยฯ ของกราฟ...

ไม่นะ ไม่น่าใช่ มันไม่น่าจะบังเอิญอะไรแบบนั้นหรอก ม่ายยยยยย!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160621729.html